

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

27 päivänä kesäkuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Euroopan unionin kansalaisuus – Direktiivi 2004/38/EY –
10 artiklan 1 kohta – Unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukorttia koskeva hakemus –
Myöntäminen – Määräaika – Päätöksen tekeminen ja tiedoksi antaminen – Kuuden kuukauden
määräajan noudattamatta jättämisen seuraukset – Jäsenvaltioiden menettelyllinen
itseään määräämisoikeus – Tehokkuusperiaate

Asiassa C-246/17,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Conseil d'État (ylin hallintotuomioistuin, Belgia) on esittänyt 27.4.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 10.5.2017, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Ibrahima Diallo

vastaa

Belgian valtio,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev ja S. Rodin,

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Giacobbo-Peyronnel,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.1.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Ibrahima Diallo, edustajanaan D. Andrien, avocat,
- Belgian hallitus, asiamiehinään C. Pochet, M. Jacobs, L. Van den Broeck ja P. Cottin, avustajanaan F. Motulsky, avocat,
- Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,
- Euroopan komissio, asiamiehinään G. Wils ja E. Montaguti,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.3.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY (EUVL 2004, L 158, s. 77) 10 artiklan 1 kohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain Ibrahima Diallo, joka on Guinean kansalainen, ja Belgian valtio ja joka koskee sitä, että Diallon hakemus Euroopan unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin saamisesta on hylätty.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/86/EY (EUVL 2003, L 251, s. 12) 2 lukuun, joka koskee perheenjäseniä, sisältyvän 4 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jollei IV luvussa säädetyistä edellytyksistä muuta johdu, jäsenvaltiot voivat tämän direktiivin nojalla sallia lailla tai asetuksella seuraavien perheenjäsenten maahantulon ja maassa oleskelun:

- a) perheenkokoajan tai hänen aviopuolisonsa ensimmäisen asteen sukulaiset suoraan ylenevässä polvessa, jos nämä ovat perheenkokoajan tai hänen aviopuolisonsa huollettavina eivätkä saa kotimaassa riittävää tukea sukulaisiltaan.”

- 4 Direktiivin 2004/38 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Jotta kaikki unionin kansalaiset voivat käyttää oikeutta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella vapauden ja ihmisarvon osalta objektiivisten edellytysten mukaisesti, tämä oikeus olisi myönnettävä myös heidän perheenjäsenilleen näiden kansalaisuudesta riippumatta. – –”

- 5 Direktiivin 2004/38 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä säädetään:

- a) edellytykset, jotka koskevat sitä, miten unionin kansalaiset ja heidän perheenjäsenensä voivat käyttää oikeutta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella;
- b) unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeus oleskella pysyvästi jäsenvaltioiden alueella;
- c) edellä a ja b alakohdassa vahvistettuja oikeuksia koskevat rajoitukset, jotka perustuvat yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen taikka kansanterveyteen.”

- 6 Kyseisen direktiivin 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

- 2) 'perheenjäsenellä':
- a) aviopuolisoa;
 - b) kumppania, jonka kanssa unionin kansalainen on rekisteröinyt parisuhteen jonkin jäsenvaltion lainsäädännön nojalla, jos vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännössä rekisteröity parisuhde rinnastetaan avioliittoon, ja vastaanottavan jäsenvaltion asiaa koskevassa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti;
 - c) unionin kansalaisen alle 21-vuotiaita tai hänestä riippuvaisia jälkeläisiä suoraan etenevässä polvessa samoin kuin unionin kansalaisen aviopuolison tai b alakohdassa tarkoitetun kumppanin vastaavanlaisia jälkeläisiä;
 - d) unionin kansalaisesta riippuvaisia sukulaisia suoraan takenevässä polvessa samoin kuin unionin kansalaisen aviopuolison tai b alakohdassa tarkoitetun kumppanin vastaavanlaisia sukulaisia;
- 3) 'vastaanottavalla jäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, johon unionin kansalainen siirtyy käyttääkseen oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen ja oleskeluun.”
- 7 Direktiivin 2004/38 3 artiklan, jonka otsikko on ”Henkilöt, joihin tätä direktiiviä sovelletaan”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin unionin kansalaisiin, jotka siirtyvät toiseen jäsenvaltioon tai oleskelevat toisessa jäsenvaltiossa kuin jonka kansalaisia he ovat, sekä heidän 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyihin perheenjäseniinsä, jotka tulevat heidän mukanaan tai seuraavat heitä myöhemmin.”

- 8 Saman direktiivin 5 artiklan, jonka otsikko on ”Oikeus maahantuloon”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Perheenjäseniltä, jotka eivät ole minkään jäsenvaltion kansalaisia, saa vaatia ainoastaan viisumin [luettelon vahvistamisesta kolmansista maista, joiden kansalaisilla on oltava viisumi ulkorajoja ylittäessään, ja niistä kolmansista maista, joiden kansalaisia tämä vaatimus ei koske, 15.3.2001 annetun neuvoston] asetuksen (EY) N:o 539/2001 [(EYVL 2001, L 81, s. 1)] tai soveltuviissa tapauksissa kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Tätä direktiiviä sovellettaessa ei sellaisilta perheenjäseniltä, joilla on 10 artiklassa tarkoitettu voimassa oleva oleskelukortti, saa vaatia viisumia.

Jäsenvaltioiden on kaikin tavoin helpotettava näiden henkilöiden tarvitsemien viisumien saantia. Tällaiset viisumit on myönnettävä maksutta mahdollisimman pian nopeutettua menettelyä noudattaen.”

- 9 Direktiivin 2004/38 10 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Sellaisten unionin kansalaisen perheenjäsenten oleskeluoikeus, jotka eivät ole minkään jäsenvaltion kansalaisia, on osoitettava myöntämällä heille viimeistään kuuden kuukauden kuluttua hakemuksen jättämisestä asiakirja 'Unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti'. Todistus oleskelukorttia koskevan hakemuksen jättämisestä on annettava välittömästi.

2. Oleskelukortin myöntämistä varten jäsenvaltioiden on vaadittava seuraavien asiakirjojen esittämistä:

- a) voimassa oleva passi;
- b) asiakirja, joka osoittaa perhesuhteen tai rekisteröidyn parisuhteen;
- c) unionin kansalaisen, jonka mukana asianomaiset henkilöt tulevat tai jota he myöhemmin seuraavat, rekisteröintitodistus tai, rekisteröintijärjestelmän puuttuessa, muu todistus kyseisen unionin kansalaisen oleskelusta vastaanottavassa jäsenvaltiossa;
- d) edellä 2 artiklan 2 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa asiakirjaselvitys siitä, että näissä alakohdissa tarkoitettut edellytykset täyttyvät;

--”

Belgian oikeus

- 10 Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, ulkomaalaisten maahantulosta, oleskelusta, asettautumisesta ja maastapoistamisesta 15.12.1980 annetun lain (loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers) (Moniteur belge, 31.12.1980, s. 14584; jäljempänä 15.12.1980 annettu laki) 42 §:n 1 momentin mukaan oleskeluoikeus Belgian alueella tunnustetaan viimeistään kuuden kuukauden kuluttua sitä koskevan hakemuksen ajankohdasta.
- 11 Ulkomaalaisten maahantulosta, oleskelusta, asettautumisesta ja maastapoistamisesta 8.10.1981 annetun kuninkaan asetuksen (arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers) (Moniteur belge, 27.10.1981, s. 13740; jäljempänä 8.10.1981 annettu kuninkaan asetus) 52 §:n 4 momentin 2 kohdan mukaan on niin, että jos unionin kansalaisen perheenjäsenen oikeudesta ei tehdä mitään päätöstä kuudessa kuukaudessa tämän oikeuden tunnustamista koskevasta hakemuksesta, unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti myönnetään hänelle viran puolesta.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 12 Ibrahima Diallo, joka on Guinean kansalainen, jätti 25.11.2014 kansalaisuudeltaan alankomaalaisen Belgiassa asuvan lapsen suoraan takenevassa polvessa olevana sukulaisena hakemuksen unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin saamisesta.
- 13 Belgian valtio kieltäytyi 22.5.2015 hyväksymästä tätä hakemusta ja määräsi Diallon poistumaan Belgian alueelta. Tämä päätös väitetään annetun Diallolle tiedoksi 3.6.2015.
- 14 Diallon haettua 22.5.2015 tehtyyn päätökseen muutosta Conseil du contentieux des étrangers (ulkomaalaisasioita käsittelevä hallintotuomioistuin, Belgia) kumosi päätöksen 29.9.2015 antamallaan tuomiolla puutteellisten perustelujen takia.
- 15 Belgian toimivaltaiset viranomaiset tekivät 9.11.2015 uuden päätöksen oleskelun epäämisestä ja määräisivät siinä Diallon poistumaan Belgian alueelta. Päätös annettiin Diallolle tiedoksi 26.11.2015. Siinä todettiin pääasiallisesti, ettei Diallo ollut osoittanut säädetyssä määräajassa voivansa saada oikeuden oleskella maassa yli kolme kuukautta ”unionin kansalaisen perheenjäsenenä”. Belgian valtio katsoi erityisesti yhtäältä, ettei Diallo ollut esittänyt näyttöä riittävästä varoista, ja toisaalta, ettei hän ollut osoittanut pätevästi, että hänen lapsensa, joka on Alankomaiden kansalainen, olisi ollut hänen huollettavanaan tai että hänellä olisi tosiasiallisesti ollut lapsen huoltajuus.
- 16 Diallo nosti 11.12.2015 kumoamiskanteen 9.11.2015 tehdystä päätöksestä Conseil du contentieux des étrangers'ssa. Tämä tuomioistuin hylkäsi kanteen 23.2.2016 antamallaan tuomiolla.
- 17 Diallo teki tästä tuomiosta 25.3.2016 hallinnollisen kassaatiovalituksen Conseil d'État'han (ylin hallintotuomioistuin, Belgia). Valituksensa tueksi Diallo väittää muun muassa, että direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdan mukaan päätös oleskeluoikeuden tunnustamista koskevasta hakemuksesta on annettava hakijalle tiedoksi kuuden kuukauden kuluessa hakemuksen jättämisestä ja että kansallista oikeutta on tulkittava tämän vaatimuksen mukaisesti. Hän katsoo myös, että jos toimivaltaiselle kansalliselle viranomaiselle annetaan uusi kuuden kuukauden määräaika ensimmäisen päätöksen kumoamisen jälkeen, sillä viedään direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdalta tehokas vaikutus.

- 18 Belgian valtio puolestaan väittää erityisesti, että missään laissa tai asetuksessa ei säädetä määräajasta, jossa oleskelukorttihakemuksesta tehty päätös on annettava tiedoksi. Sen mielestä kansallinen toimivaltainen viranomaisena on velvollinen ainoastaan tekemään tällaisen päätöksen kuuden kuukauden määräajassa. Lisäksi se väittää, että siltä osin kuin direktiivistä 2004/38 ei löydy ratkaisua siihen, mitä vaikutuksia 29.9.2015 annetulla kumoamistuomiolla on, eli siihen, missä määräajassa kansallisen toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä uusi päätös sen jälkeen, kun ensimmäinen päätös on kumottu tuomioistuimessa, tämä kysymys kuuluu kansallisen oikeuden soveltamisalaan. Se katsoo joka tapauksessa, ettei ole osoitettu, että uuden kuuden kuukauden määräajan alkaminen oleskelukorttihakemuksen ratkaisemiseksi ensimmäisen päätöksen tultua tuomioistuimessa kumotuksi, olisi kohtuutonta.
- 19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa tässä asiayhteydessä ensinnäkin, että kansallisessa oikeudessa säädetään ainoastaan, että oleskeluoikeus on tunnustettava viimeistään kuuden kuukauden kuluttua sitä koskevan hakemuksen ajankohdasta, eikä siinä täsmennetä, onko oleskeluoikeuden tunnustamisesta tehty päätös annettava asianomaiselle tiedoksi mainitussa määräajassa. Kyseinen tuomioistuin katsoo, että jotta kansallista oikeutta voidaan soveltaa direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukaisesti, on selvitettävä, onko tätä säännöstä tulkittava siten, että päätös oleskeluoikeuden toteamisesta on tehtävä ja annettava tiedoksi kuuden kuukauden määräajassa.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa seuraavaksi, ettei direktiivissä 2004/38 säännellä oleskelukorttihakemuksesta tehdyn päätöksen kumoamisen seurauksia. Se on erityisesti epävarma siitä, mikä määräaika kansallisella toimivaltaisella viranomaisella on käytettävissään lausuakseen oleskelukorttihakemuksesta sen jälkeen, kun tuomioistuin on kumonnut viranomaisen ensimmäisen päätöksen kyseisen oikeuden epäamisestä. Se katsoo tässä yhteydessä, että tällaisen uuden määräajan määrittämiseksi on selvitettävä, onko tehokkuusperiaate esteenä sille, että kansallinen toimivaltainen viranomaisena saa päätöksensä kumoamisen jälkeen direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa säädetyn kuuden kuukauden määräajan kokonaisuudessaan takaisin käyttöönsä.
- 21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa lisäksi, että kansallisen oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainitun määräajan ehdottomuus ja kumoamistuomion vaikutukset otetaan huomioon, kansallisella toimivaltaisella viranomaisella on kumoamistuomion tiedoksiannosta alkaen käytettävissään koko se määräaika, joka sillä oli käytettävissään lausuakseen oleskelukorttihakemuksesta, eikä pelkästään sitä aikaa, joka jäi jäljelle ajankohtana, jona kumottu toimi annettiin.
- 22 Kansallinen tuomioistuin pohtii lopuksi sitä, onko direktiivi 2004/38 esteenä sille, että oleskelukortti myönnetään hakijalle automaattisesti, koska tämän direktiivin 10 artiklan 1 kohdassa säädetty kuuden kuukauden määräaika on ylittynyt, vaikei hakija täytä oleskelukortin saamisen edellytyksiä. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin selittää tältä osin, että jos osoittautuisi, että direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainittu määräaika tosiaanakin ylittyi käsiteltävässä asiassa ja ettei kyseinen direktiivi ollut esteenä sille, että määräajan ylittymisestä seurasi velvollisuus myöntää haettu oleskelukortti, 9.11.2015 tehtyä päätöstä, jolla Diallolta evättiin oleskelukortti, olisi silloin pidettävä lainvastaisena.
- 23 Tässä tilanteessa Conseil d'État on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Onko [direktiivin 2004/38] 10 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että sen mukaan oleskeluoikeuden toteamista koskeva päätös on tehtävä ja annettava tiedoksi kuuden kuukauden kuluessa, vai siten, että päätös on tehtävä kyseisen ajan kuluessa mutta se voidaan antaa tiedoksi myöhemmin? Jos edellä mainittu päätös voidaan antaa tiedoksi myöhemmin, minkä ajan kuluessa se on annettava tiedoksi?

- 2) Onko [direktiivin 2004/38] 10 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä [tämän direktiivin] 5 artiklan, [direktiivin 2003/86] 5 artiklan 4 kohdan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7, 20, 21 ja 41 artiklan kanssa, tulkittava ja sovellettava siten, että sen nojalla tehtävä päätös on ainoastaan tehtävä siinä säädetyssä kuuden kuukauden määräajassa mutta sen tiedoksi antamiselle ei ole asetettu mitään määräaika eikä tiedoksi antamisella kyseisen määräajan jo päätyttyä ole minkäänlaista vaikutusta oleskeluoikeuteen?
- 3) Jotta voidaan taata unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskeluoikeuden tehokkuus, onko tehokkuusperiaate esteenä sille, että kansallinen viranomaisella saa edellä mainittua oikeutta koskevan päätöksen kumoamisen jälkeen kokonaisuudessaan takaisin kuuden kuukauden määräajan, joka sillä oli käytettävissään [direktiivin 2004/38] 10 artiklan 1 kohdan nojalla? Jos tähän kysymykseen vastataan myöntävästi, mikä määräaika [kyseisellä] viranomaisella on vielä käytettävissään sen jälkeen, kun sen kyseisen oikeuden epäämistä koskeva päätös on kumottu?
- 4) Ovatko kansallinen oikeuskäytäntö ja [15.12.1980 annetun lain] 39/2 §:n 2 momentin, 40, 40 bis, 42 ja 43 §:n sekä [8.10.1981 annetun kuninkaan asetuksen] 52 §:n 4 momentin kaltaiset kansalliset säännökset [direktiivin 2004/38] 5, 10 ja 31 artiklan, luettuina yhdessä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn [Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun] yleissopimuksen 8 ja 13 artiklan, [perusoikeuskirjan] 7, 24, 41 ja 47 artiklan sekä [SEUT] 21 artiklan kanssa, mukaisia, kun kyseisen kansallisen oikeuskäytännön ja kyseisten kansallisten säännösten seurauksena Conseil du contentieux des étrangers'n tuomiolla, jolla kumotaan näihin säännöksiin perustuvaa oleskeluoikeuden epäämistä koskeva päätös, on direktiivin [2004/38] 10 artiklassa, 15.12.1980 annetun lain 42 §:ssä ja 8.10.1981 annetun kuninkaan asetuksen 52 §:ssä säädetyin kuuden kuukauden ehdottoman määräajan katkaiseva eikä sitä lykkäävä vaikutus?
- 5) Edellytetäänkö [direktiivissä 2004/38], että [10 artiklan 1 kohdassa] säädetyin kuuden kuukauden määräajan ylittymisellä on jokin seuraus, ja jos tähän kysymykseen vastataan myöntävästi, mikä tämä seuraus on? Edellytetäänkö samassa direktiivissä [2004/38] tai sallitaanko siinä se, että kyseisen määräajan ylittymisestä seuraa haetun oleskelukortin automaattinen myöntäminen ilman sen toteamista, että hakija tosiasiallisesti täyttää hakemansa oleskeluoikeuden myöntämisen edellytykset?"

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Unionin tuomioistuimen toimivalta ja ennakkoratkaisukysymysten tutkittavaksi ottaminen

- 24 Belgian hallitus väittää, ettei unionin tuomioistuin ole toimivaltainen vastaamaan ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin, koska pääasian valittajan tilanne ei kuulu unionin oikeuden soveltamisalaan.
- 25 Kyseinen hallitus väittää ensinnäkin, ettei Diallon hyväksi voida soveltaa direktiivin 2004/38 säännöksiä, koska hän ei ole direktiivin 2004/38 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettu "perheenjäsen". Se toteaa toiseksi, ettei pääasian tilanne kuulu myöskään direktiivin 2003/86 soveltamisalaan, koska Diallo on hakenut oleskelukorttia vetoamalla ainoastaan asemaansa unionin kansalaisen suoraan takenevassa polvessa olevana sukulaisena. Kolmanneksi Belgian hallitus katsoo, ettei pääasian valittajalle voida tunnustaa mitään oleskeluoikeutta SEUT 20 ja SEUT 21 artiklan perusteella.
- 26 Tässä yhteydessä on todettava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää esittämillään kysymyksillä unionin tuomioistuinta tulkitsemaan direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohtaa ottamalla huomioon muita tämän direktiivin ja direktiivin 2003/86 säännöksiä sekä EUT-sopimuksen ja perusoikeuskirjan määräyksiä.

- 27 Lisäksi se, kuuluuko kolmannen valtion kansalainen direktiivin 2003/86 ja/tai direktiivin 2004/38 soveltamisalaan, edellyttää unionin oikeuden tulkintaa, muun muassa direktiivin 2003/86 4 artiklassa sekä direktiivin 2004/38 2 ja 3 artiklassa säädettyjen edellytysten tulkintaa (ks. vastaavasti tuomio 13.9.2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, 22 kohta ja tuomio 14.11.2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, 44 kohta).
- 28 SEUT 267 artiklan mukaan unionin tuomioistuimella on toimivalta antaa ennakkoratkaisu muiden muassa perussopimusten, perusoikeuskirjan sekä ennakkoratkaisukysymyksissä mainittujen direktiivien tulkinnasta.
- 29 Siltä osin kuin Belgian hallitus pyrkii argumentaatiolla todellisuudessa kiistämään, että ennakkoratkaisukysymysten tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät, on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuin voi jättää tutkimatta kansallisen tuomioistuimen esittämän ennakkoratkaisukysymyksen ainoastaan, jos on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (ks. vastaavasti mm. tuomio 27.2.2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, 23 kohta).
- 30 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on selittänyt syyt siihen, miksi unionin tuomioistuimelle esitettyjen kysymysten tulkinta on tarpeen pääasian ratkaisemiseksi. Kyseisistä selityksistä nimittäin ilmenee, että unionin tuomioistuimen vastaus mainittuihin kysymyksiin voi vaikuttaa suoraan Diallon henkilökohtaisen tilanteen arviointiin muun muassa sen osalta, olisiko toimivaltaisten kansallisten viranomaisten pitänyt antaa hänelle unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti.
- 31 Niinpä on todettava, että unionin tuomioistuimella on toimivalta vastata ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin ja että näiden kysymysten on katsottava täyttävän tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

Asiakysymys

Ensimmäinen ja toinen kysymys

- 32 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä ja toisella kysymyksellään, jotka on tutkittava yhdessä, pääasiallisesti, onko direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että päätös unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukorttia koskevasta hakemuksesta on tehtävä ja annettava tiedoksi mainitun säännöksen mukaisessa kuuden kuukauden määräajassa.
- 33 Direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa säädetään, että sellaisten unionin kansalaisen perheenjäsenten oleskeluoikeus, jotka eivät ole minkään jäsenvaltion kansalaisia, on osoitettava myöntämällä heille asiakirja ”unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti” viimeistään kuuden kuukauden kuluttua tätä oleskelukorttia koskevan hakemuksen jättämisestä.
- 34 Niinpä tämän säännöksen sanamuodostakin jo ilmenee, että jäsenvaltioiden on myönnettävä oleskelukortti direktiivin 2004/38 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitetuille unionin kansalaisen perheenjäsenille viimeistään kuuden kuukauden kuluttua heidän hakemuksensa jättämisestä.

- 35 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 44 kohdassa, se nimittäin, että käytetään sanamuotoa ”viimeistään kuuden kuukauden kuluttua hakemuksen jättämisestä”, viittaa selvästi siihen, että jäsenvaltioiden on myönnettävä asianomaiselle tässä määräajassa unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti.
- 36 Direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu käsite ”myöntäminen” edellyttää, kuten julkisasiamies on pääasiallisesti todennut ratkaisuehdotuksensa 45 ja 46 kohdassa, että toimivaltaisten kansallisten viranomaisten on mainitun säännöksen mukaisessa kuuden kuukauden määräajassa tutkittava hakemus, tehtävä päätös ja – jos hakija täyttää direktiivin 2004/38 perusteella oleskeluoikeuden saamisen edellytykset – annettava hakijalle kyseinen oleskelukortti.
- 37 Tämä tulkinta saa lisäksi tukea – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 49 kohdassa – unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, koska tämä on todennut siltä osin kuin kyse on direktiivissä 2004/38 tarkoitetun oleskelukortin myöntämisestä, että unionin lainsäätäjä pääasiallisesti vain luettelee direktiivin 10 artiklassa asiakirjat, jotka on esitettävä tällaisen kortin saamiseksi, ja että kortti on tällöin annettava viimeistään kuuden kuukauden kuluttua hakemuksen jättämisestä (tuomio 5.9.2012, Rahman ym., C-83/11, EU:C:2012:519, 42 kohta).
- 38 Tästä seuraa, että jäsenvaltioiden velvollisuus myöntää oleskelukortti unionin kansalaisen perheenjäsenelle direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa säädetyssä kuuden kuukauden ehdottomassa määräajassa edellyttää välttämättä päätöksen tekemistä ja sen tiedoksi antamista asianomaiselle ennen mainitun määräajan päättymistä.
- 39 Samoin on silloin, kun toimivaltaiset kansalliset viranomaiset epäävät asianomaiselta unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin.
- 40 On nimittäin niin, että direktiivin 2004/38 10 artiklassa säädetyssä hallintomenettelyssä, jossa on tarkoitus selvittää kuuden kuukauden määräajassa kolmansien valtioiden kansalaisten henkilökohtainen tilanne unionin oikeuden määräysten ja säännösten kannalta ja muun muassa sen kannalta, kuuluvatko nämä kansalaiset kyseisessä direktiivissä tarkoitetun käsitteen ”perheenjäsen” piiriin, toimivaltaiset kansalliset viranomaiset voivat päätyä tekemään niin myöntävän kuin kieltävänkin päätöksen.
- 41 Tässä asiayhteydessä on katsottava, että päätöstä unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukorttia koskevasta hakemuksesta ei voida antaa hakijalle tiedoksi eri määräajoissa sen mukaan, onko toimivaltaisen kansallisen viranomaisen tekemä päätös myöntävä vai kieltävä.
- 42 On siis niin, että jos toimivaltainen kansallinen viranomainen toteaa oleskelukortin saamista koskevan hakemuksen tutkittuaan, etteivät tätä varten asetetut edellytykset täyty, kyseisen viranomaisen on tehtävä päätös oleskelukortin epäämisestä ja annettava se tiedoksi hakijalle samassa kuuden kuukauden määräajassa.
- 43 Ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen on vastattava kaiken edellä esitetyn perusteella, että direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että päätös unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukorttia koskevasta hakemuksesta on tehtävä ja annettava tiedoksi mainitun säännöksen mukaisessa kuuden kuukauden määräajassa.

Viides kysymys

- 44 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustele viidennellä kysymyksellään, joka on tutkittava ennen kolmatta ja neljättä kysymystä, pääasiallisesti, onko direktiiviä 2004/38 tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan kansallisten toimivaltaisten viranomaisten on myönnettävä asianomaiselle unionin kansalaisen perheenjäsenen

oleskelukortti viran puolesta silloin, kun direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainittu kuuden kuukauden määräaika on ylittynyt, toteamatta etukäteen, että asianomainen todella täyttää edellytykset voidakseen oleskella vastaanottavassa jäsenvaltiossa unionin oikeuden mukaisesti.

- 45 Tästä on huomattava, ettei direktiivi 2004/38 sisällä mitään säännöstä, jossa säänneltäisiin direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainitun määräajan ylittymisestä johtuvia seurauksia, koska tämä kysymys kuuluu lähtökohtaisesti jäsenvaltioiden menettelylliseen itsemääräämisoikeuteen, kunhan tehokkuus- ja vastaavuusperiaatteita noudatetaan (ks. vastaavasti tuomio 17.3.2016, Bensada Benallal, C-161/15, EU:C:2016:175, 24 kohta).
- 46 Tässä yhteydessä on niin, että vaikei unionin oikeus ole mitenkään esteenä sille, että jäsenvaltiot perustavat implisiittisen hyväksymisen tai sallimisen järjestelmiä, tällaisilla järjestelmillä ei saada haitata unionin oikeuden tehokasta vaikutusta.
- 47 Kuten direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdasta ilmenee, tämän direktiivin 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettujen unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskeluoikeus ”on osoitettava” myöntämällä heille unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti. Tätä varten direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa mainitaan asiakirjat, joilla on tarkoitus osoittaa direktiivissä 2004/38 tarkoitetun ”perheenjäsenen” asema ja jotka kolmansien valtioiden kansalaisten on esitettävä kyseisen oleskelukortin saadakseen.
- 48 Kuten unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kaltaisen oleskeluluvan antamista kolmannen valtion kansalaiselle ei ole pidettävä oikeuksia luovana toimena vaan sellaisena jäsenvaltion toimena, jolla on tarkoitus todeta, millaisessa asemassa kyseinen kansalainen on unionin oikeussääntöjen perusteella (ks. vastaavasti tuomio 21.7.2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, 48 kohta ja tuomio 12.3.2014, O ja B, C-456/12, EU:C:2014:135, 60 kohta).
- 49 Oleskelulupien toteava luonne tarkoittaa, että niillä on tarkoitus osoittaa asianomaisella oleva oleskeluoikeus, joka jo on voimassa (tuomio 25.7.2008, Metock ym., C-127/08, EU:C:2008:449, 52 kohta ja tuomio 21.7.2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, 54 kohta).
- 50 Tästä seuraa, että direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohta on esteenä sille, että unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti myönnetään sellaiselle kolmannen valtion kansalaiselle, joka ei täytä sen antamiselle direktiivissä asetettuja edellytyksiä.
- 51 On siis katsottava, että kun mikään ei ole esteenä sille, että toimivaltaisten viranomaisten toimimattomuus kuuden kuukauden ajan hakemuksen jättämisestä merkitsee kansallisen lainsäädännön nojalla hylkäävää päätöstä, direktiivin 2004/38 sanamuotokin jo on sitä vastoin esteenä sille, että toimimattomuus merkitsisi hyväksyvää päätöstä.
- 52 Pääasiassa on kuitenkin yhtäältä niin, että unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ilmenee, ettei valittaja voi vedota direktiivin 2004/38 2 artiklan 2 alakohdan d alakohdassa ja direktiivin 2003/86 4 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun asemaan asianomaisesta unionin kansalaisesta ”riippuvaisena sukulaisena suoraan takenevassa polvessa”, joten häntä ei voida pitää mainituissa säännöksissä tarkoitettuna ”perheenjäsenenä” (ks. vastaavasti tuomio 8.11.2012, Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, 54 kohta).
- 53 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan direktiivin 2004/38 mukaista oikeutta tulla jäsenvaltioon ja oleskella siellä ei ole kaikilla kolmansien valtioiden kansalaisilla vaan ainoastaan niillä, jotka ovat sellaisen unionin kansalaisen, joka on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen sijoittautumalla johonkin muuhun jäsenvaltioon kuin siihen, jonka kansalainen hän on, tämän direktiivin 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuja perheenjäseniä (tuomio 8.11.2012, Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, 51 kohta).

- 54 Toisaalta unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ja Belgian hallituksen istunnossa esittämistä täsmennyksistä ilmenee, että pääasiassa kyseessä olevassa kansallisessa säännöstössä säädetään unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin automaattisen myöntämisen järjestelmästä, jonka mukaan kansallisen toimivaltaisen viranomaisen on annettava viran puolesta tällaiset kortit hakijoille silloin, kun direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainittu kuuden kuukauden määräaika on ylittynyt.
- 55 Tällainen järjestelmä on siltä osin kuin se mahdollistaa oleskelukortin myöntämisen henkilölle, joka ei täytä sen saamisen edellytyksiä, direktiivin 2004/38 tavoitteiden vastainen.
- 56 Viidenteen kysymykseen on vastattava kaiken edellä esitetyn perusteella, että direktiiviä 2004/38 on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan kansallisten toimivaltaisten viranomaisten on myönnettävä asianomaiselle unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti viran puolesta silloin, kun direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainittu kuuden kuukauden määräaika on ylittynyt, toteamatta etukäteen, että asianomainen todella täyttää edellytykset voidakseen oleskella vastaanottavassa jäsenvaltiossa unionin oikeuden mukaisesti.

Kolmas ja neljäs kysymys

- 57 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustele kolmannella ja neljännellä ennakkoratkaisukysymyksellään, jotka on tutkittava yhdessä, pääasiallisesti, onko unionin oikeutta tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle oikeuskäytännölle, jonka mukaan kansallinen toimivaltainen viranomainen saa sen jälkeen, kun unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin epäävä päätös on kumottu tuomioistuimessa, direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainitun kuuden kuukauden määräajan automaattisesti kokonaisuudessaan takaisin käyttöön.
- 58 Tältä osin on todettava, ettei direktiivi 2004/38 sisällä mitään säännöstä sen vaikutuksista, että unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin epäävät toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätökset kumotaan tuomioistuimessa, etenkin siitä, millainen määräaika näillä viranomaisilla on käytössään tehdäkseen uuden päätöksen kyseisen kumoamisen jälkeen.
- 59 Niinpä unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun kyseessä olevasta asiasta ei ole olemassa unionin sääntöjä, kunkin jäsenvaltion asiana on antaa ne sisäisessä oikeusjärjestyksessään menettelyllistä itsemääräämisoikeutta koskevan periaatteen nojalla, kunhan ne eivät ole epäedullisempia kuin samankaltaisia kansallisen oikeuden piiriin kuuluvia tilanteita koskevat säännöt (vastaavuusperiaate) eikä niillä tehdä unionin oikeudessa annettujen oikeuksien käyttämistä käytännössä mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi (tehokkuusperiaate) (ks. vastaavasti mm. tuomio 17.3.2016, Bensada Benallal, C-161/15, EU:C:2016:175, 24 kohta ja tuomio 13.12.2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, 26 kohta).
- 60 Pääasiassa on kyse vain tehokkuusperiaatteen noudattamisesta.
- 61 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa kansalliseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan hallintoviranomaisen ehdottomassa määräajassa tekemän päätöksen kumoaminen tuomioistuimessa johtaa automaattisesti kumoamistuomion tiedoksiannosta lukien koko sen määräajan alkamiseen, joka kyseisellä viranomaisella oli käytössään päätöksen tekemiseen. Niinpä tämän oikeuskäytännön nojalla kansallisella toimivaltaisella viranomaisella oli alkuperäisen päätöksensä tultua kumotuksi tuomioistuimessa käytössään uusi direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohtaan perustunut kuuden kuukauden määräaika vastatakseen Diallon hakemukseen unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin saamisesta.

- 62 Tässä asiayhteydessä on katsottava, että uuden kuuden kuukauden määräajan automaattinen alkaminen toimivaltaisen kansallisen viranomaisen alkuperäisen päätöksen tultua kumotuksi tuomioistuimessa on omiaan tekemään unionin kansalaisen perheenjäsenelle suhteettoman vaikeaksi käyttää oikeuttaan saada päätös direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohtaan perustuvasta oleskelukorttia koskevasta hakemuksestaan.
- 63 On nimittäin ensinnäkin niin, että – kuten tämän tuomion 40 kohdassa muistutettiin – direktiivin 2004/38 10 artiklassa säädetyssä hallintomenettelyssä on tarkoitus selvittää kuuden kuukauden ehdottomassa määräajassa kolmansien valtioiden kansalaisten henkilökohtainen tilanne unionin oikeuden määräysten ja säännösten kannalta. Erityisesti on huomattava, että toimivaltaisten kansallisten viranomaisten on selvittävä tässä määräajassa ainoastaan, kykeneekö kolmannen valtion kansalainen osoittamaan esittämällä kyseisen direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa mainitut asiakirjat kuuluvansa direktiivissä 2004/38 tarkoitetun käsitteen unionin kansalaisen ”perheenjäsen” piiriin voidakseen saada oleskelukortin.
- 64 Toiseksi unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että direktiivin 2004/38 tavoitteena on helpottaa sen unionin kansalaisille SEUT 21 artiklan 1 kohdassa suoraan myönnetyn henkilökohtaisen perusoikeuden, joka on liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, käyttämistä ja tehostaa kyseistä oikeutta. Direktiivin viidennessä perustelukappaleessa korostetaan lisäksi, että jotta kyseistä oikeutta voidaan käyttää ihmisarvon osalta objektiivisten edellytysten mukaisesti, se olisi myönnettävä myös unionin kansalaisten perheenjäsenille näiden kansalaisuudesta riippumatta (tuomio 14.11.2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 65 Mainittu tavoite edellyttää, että kolmannen valtion kansalainen, joka osoittaa kuuluvansa direktiivissä 2004/38 tarkoitetun unionin kansalaisen perheenjäsenen käsitteen piiriin, voi saada tämän aseman osoittavan oleskelukortin mahdollisimman lyhyessä ajassa.
- 66 On nimittäin yhtäältä niin, että – kuten Euroopan komissio pääasiallisesti huomauttaa – oleskelukortin toteavan luonteen avulla kolmannen valtion kansalainen, joka on oleskelunsa legitimiisyyden osalta oikeudellisen epävarmuuden tilanteessa, voi osoittaa, kunhan hänen oleskeluoikeutensa saamiselle asetetut aineelliset edellytykset täyttyvät, johdetun oleskeluoikeutensa olemassaolon, mikä helpottaa niin tämän oikeuden käyttämistä kuin hänen kotoutumistaankin vastaanottavaan jäsenvaltioon.
- 67 Toisaalta on palautettava mieleen, että direktiivin 2004/38 5 artiklan 2 kohdan mukaan vain se, että unionin kansalaisen perheenjäsenillä, jotka eivät ole minkään jäsenvaltion kansalaisia, on voimassa oleva oleskelukortti, vapauttaa heidät velvollisuudesta hankkia maahantuloviisumi jäsenvaltioiden alueelle. Kuten tämän direktiivin johdanto-osan kahdeksannesta perustelukappaleesta ilmenee, tällaisen vapautuksen tarkoituksena on helpottaa kolmansien valtioiden kansalaisten, jotka ovat unionin kansalaisen perheenjäseniä, vapaata liikkuvuutta (tuomio 18.12.2014, McCarthy ym., C-202/13, EU:C:2014:2450, 40 ja 41 kohta).
- 68 Niinpä uuden kuuden kuukauden määräajan automaattinen alkaminen sen jälkeen, kun oleskelukortin epäävä päätös on kumottu tuomioistuimessa, on suhteeton direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun hallintomenettelyn päämäärän ja tämän direktiivin tavoitteen kannalta.
- 69 Tästä seuraa, että tehokkuusperiaate ja direktiiviin 2004/38 erottamattomasti kuuluva nopeutta koskeva tavoite ovat esteenä sille, että kansalliset viranomaiset saavat automaattisesti käyttöönsä uuden kuuden kuukauden määräajan sen jälkeen, kun ensimmäinen oleskelukortin epäävä päätös on kumottu tuomioistuimessa. Näiden viranomaisten on tehtävä uusi päätös kohtuullisessa ajassa, joka ei missään tapauksessa voi ylittää direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainittua määräaika.

70 Kolmanteen ja neljänteen kysymykseen on vastattava edellä esitetyn perusteella, että unionin oikeutta on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle oikeuskäytännölle, jonka mukaan kansallinen toimivaltainen viranomaisiin saa sen jälkeen, kun unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin epäävä päätös on kumottu tuomioistuimessa, direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainitun kuuden kuukauden määräajan automaattisesti kokonaisuudessaan takaisin käyttöönsä.

Oikeudenkäyntikulut

71 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY 10 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että päätös Euroopan unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukorttia koskevasta hakemuksesta on tehtävä ja annettava tiedoksi mainitun säännöksen mukaisessa kuuden kuukauden määräajassa.
- 2) Direktiiviä 2004/38 on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan kansallisten toimivaltainen viranomaisten on myönnettävä asianomaiselle Euroopan unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti viran puolesta silloin, kun direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainittu kuuden kuukauden määräaika on ylittynyt, toteamatta etukäteen, että asianomainen todella täyttää edellytykset voidakseen oleskella vastaanottavassa jäsenvaltiossa unionin oikeuden mukaisesti.
- 3) Unionin oikeutta on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle oikeuskäytännölle, jonka mukaan kansallinen toimivaltainen viranomaisiin saa sen jälkeen, kun Euroopan unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortin epäävä päätös on kumottu tuomioistuimessa, direktiivin 2004/38 10 artiklan 1 kohdassa mainitun kuuden kuukauden määräajan automaattisesti kokonaisuudessaan takaisin käyttöönsä.

Allekirjoitukset